N°. 21. A°. 1838.

WOENSDAG, den 14den MAART.

Nieuwe Surinaamsche Courant.

PARAMARIBO.

WET *van den 28 Februarij 1838, houdende ampliatie van het tarief der emolumenten voor de beëedigde Translateurs en Interpreteurs in de kolonie* Suriname.

IN NAAM DES KONINGS.

DE GOUVERNEUR GENERAAL, DER NEDERLANDSCHE WEST-INDISCHE BEZITTINGEN, ENZ., ENZ., ENZ.

Allen, die deze zullen zien of hooren lezen, Saluut! doet te weten:

Alzoo Wij in ervaring zijn gekomen, dat het tarief voor de beëedigde *Translateurs* en *Interpreteurs*, vervat in het generaal tarief der leges en emolumenten, gearresteerd bij de Publicatie van 23/30 December 1828 (Gouvernements-Blad e. a. N°. 29) gedeeltelijk te laag gesteld is, en uit dien hoofde aan de belanghebbenden geene billijke belooning oplevert, waardoor velen deze betrekkingen hebben laten varen: terwijl hetzelve tarief om diezelfde reden door anderen niet wordt nageleefd.

ZOO IS HET, dat Wij, den Kolonialen Raad gehoord, hebben goedgevonden en verstaan, gelijk Wij goedvinden en verstaan bij deze:

ARTIKEL 1.

Te rekenen van en met den datum, waarop deze Wet zal worden afgekondigd, zullen de beëedigde *Translateurs* en *Interpreteurs* (die voor de Neger-Engelsche spraak uitgezonderd) zich in de berekening hunner emolumenten eeniglijk mogen en moeten regelen naar het navolgend gewijzigd tarief, te weten:

Voor het schriftelijk translaat van eenig document voor de tien eerste bladzijden, bevattende ten minsten 24 regels, ieder van 12 lettergrepen, per bladzijde. . . . . . . *f* 3.

» iedere meerdere bladzijde als voren. . . . . » 2.

» elke kopij van zoodanig translaat, welke bovendien mogt gevorderd worden, per bladzijde als voren . . » 50

» mondelinge interpretatie, hetzij van geschrevene documenten, of wel van verbale depositien, voor iedere vacatie van een uur daaraan besteed. . . . . . . » 3.

met bepaling, dat een gedeelte van een uur steeds voor het geheel uur zal mogen berekend worden.

» de interpretatie van eenig vonnis in cas van policie. » 5.

» idem van een arrest in cas crimineel. . . . . » 10.

ART. 2.

De *Interpreteurs* in de Neger-Engelsche spraak zullen zich in het berekenen hunner emolumenten steeds moeten blijven regelen naar het tarief vervat in de Publicatie van 23/30 December 1828 voormeld.

ART. 3.

Voor zoo ver er ten aanzien der declaratien van de *Translateurs* en *Interpreteurs* geschil mogt ontstaan, zal zulks door de Commissie uit het Geregtshof tot de kleine zaken in het hoogste ressort worden beslist.

En op dat niemand hiervan eenige onwetendheid voorwende, zal deze op de gebruikelijke wijze worden afgekondigd en in het Gouvernements-blad geïnsereerd.

Aldus gearresteerd alhier aan *Paramaribo*, den 28sten Februarij des jaars 1838, het Vijf en Twintigste van Zijner Majesteits regering.

E. L. VAN HEECKEREN.

Ter Ordonnantie van Zijne Excellentie,
De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gepubliceerd aan *Paramaribo*,
den *tienden* Maart 1838.
De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 9 Maart 1838.*

Bij resolutie van Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal van den 8sten dezer, N°. 271/255, is aan de *Eerste Luitenant* in de divisie *Thorarica*, F. J. DOMHOFF, ten gevolge van daarom gedaan verzoek, *eervol* ontslag uit die betrekking verleend; en in deszelfs plaats tot *Eerste Luitenant* benoemd en aangesteld, de Tweede Luitenant J. DE NIEFELD; tot *Tweede Luitenant*, de Vaandrig C. F. BERNHARD, en tot *Vaandrig*, de Sergeant L. SLOTEMAKER.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Commissariaat der Inlandsche Bevolking.

Overeenkomstig Art. 11 der Wet van 28 Februarij | 1 Maart dezes jaars, (Gouvernements-Blad sub N°. 3) wordt kennis gegeven aan de *Eigenaren van Privé-Slaven ter dezer Stede en in de Divisien*, dat de Tabellen, tot het doen eener nieuwe opgave, ten burele van den Procureur Generaal, als met gezegd Commissariaat belast, verkrijgbaar zullen zijn:

1°. Voor de Eigenaren van *twintig of meer* Privé-Slaven, op Donderdag den 15den Maart e. k. en volgende dagen; — en

2°. Voor de Eigenaren van *minder dan twintig* Privé-Slaven, op Dingsdag den 21sten Maart e. k. en volgende dagen.

Paramaribo, den 10 Maart 1838.

De Procureur Generaal voornoemd,
PH. DE KANTER.

Mengelingen.

Een nacht van dringend gevaar.

Zij, die, vóór de stad *Rovigo*, de oevers van de *Etsch* somwijlen langs gewandeld zijn, zullen weten, dat, omtrent anderhalf uur van die stad, twee eilanden in het midden van het stroombed liggen, tusschen welke en den oever het water niet meer dan een voet diep is; en zij, die nimmer hun land hebben verlaten, zullen ten minste waarschijnlijk wel eens gehoord of gelezen hebben, dat de *Etsch* bijzonder vatbaar is voor geweldige overstroomingen, opmerkelijk tevens door den plotselingen was en val des waters, alles een gevolg van den oorsprong der rivier in het gebergte en van derzelver korten loop.

In den avond van een' der laatste Meidagen (1836) kwam ik tegenover een dezer eilanden aan. Het water was zoo helder als kristal, en kabbelende zachtkens over een' effen, met kleine keisteentjes bedekten bodem; het eiland, hetwelk omtrent veertig ellen van de plek, waar ik op den oever stond, gelegen was, schoon meer dan dubbel dien afstand van den tegenoverliggenden wal, was aanlokkend door het uiterst malsch groen, als ook door eenen overvloed van hyacinten, die aan de eene zijde van hetzelve groeiden; eene bloem op welke ik steeds bijzonder gesteld geweest ben. Aan den zoom van het eiland stonden ook drie of vier boomen, met over het water gebogene stammen en slechts weinige takken. Na een' dag wandelens is niets aangenamer, vind ik, dan door eenen frisschen stroom te waden, en, daar ik tijd genoeg over had, besloot ik naar het eiland over te steken. Dit was spoedig volbragt. Ik vond, dat de diepte nergens twee voet te boven ging, en dat het eiland inderdaad zoo liefelijk was, als het mij van verre had toegeschenen. Nadat ik eenen grooten ruiker geplukt had, strekte ik mij op den oever, waar de hyacinten groeiden, in het gras neder, en verdiepte mij in de aangename herinneringen aan het vaderland en verledene levensmomenten, welke de geur dezer bloemen in mij opriep.

Ik had op deze wijs omtrent een kwartier uurs gelegen, tijd en plaats volstrekt vergetende, toen mijne opletttendheid min of meer gewekt werd door een geluid uit de verte, hetwelk ik eerst onderstelde donder te zijn, vermits men in den loop van den dag veel onweder naar den kant van het noorden gehoord had; zelfs toen dit gerommel luider werd, geloofde ik nog altijd, dat het een dier voortrollende slagen was, welke men bezuiden de *Alpen* zoo menigmaal verneemt. Weldra echter veranderde de klank, en begon naar het bruisen der zee te gelijken; en, daar dit elk oogenblik luider werd, sprong ik min of meer verschrikt op — hemel, welk een gezigt trof mijn oog! Op den afstand van weinige honderde ellen zag ik een' berg van donkerkleurig water, steil als een rotswand en met een gebulder, hetwelk thans den zwaarsten donder overtrof, onbeschrijfelijk snel op mij aanschieten.

Er was geen oogenblik te verliezen; de vlakke grond des eilands zou binnen weinige sekonden overstroomd zijn, en den rivieroever te bereiken was onmogelijk. Snel rende ik naar den grootsten der boomen, en was tot eene hoogte van ongeveer tien voeten boven de oppervlakte des eilands op geklouterd, toen de vloed het bereikte. Naarmate hij nader kwam, scheen deszelfs kracht onweêrstaanbaar te worden; het was alsof het eiland van deszelfs grondvesten losgerukt zou worden, en het stond te vreezen, dat de stam, op welken ik gezeten was, buiten staat zou zijn het geweld des aanstormenden waters te verduren. Het kwam, en de boom hield vast. In een oogenblik was het eiland met alwat er op groeide overdekt. Ik zag den stroom onder mij voorbijstuiven, als teekenen zijner betoonde kracht en woede geweldige takken en wortels, stukken van bruggen, huisraad en doode dieren met zich voerende.

Wat mijzelven betrof, zoo was het eerste en onmiddelbare levensgevaar voorbij; maar een oogenblik nadenken, een romdom mij geworpen blik deden mij beseffen, dat ik weinig reden had om mij geluk te wenschen. Tusschen het eiland en den vasten wal rolde onophoudelijk een stortvloed, dien geene menschelijke kracht weêrstaan kon, en, ofschoon hij slechts ongeveer vijftig ellen breed was, zou eene poging, om er over te geraken, even onuitvoerlijk geweest zijn, alsof de breete zoo vele mijlen bedragen had. De eerste stoot had den boom niet ontworteld, maar een volgende kon het doen, en daarbij bleef de vloed nog steeds rijzen — van oogenblik tot oogenblik kon ik bemerken, hoe de afstand tusschen mij en het water verminderde: ik was nog slechts vier voeten boven deszelfs oppervlakte. Ondertusschen bleven mij nog altijd twee gronden van hoop, doch de flaauwste misschien, die immer met dien naam bestempeld werd: het was mogelijk, dat iemand van den wal, nog vóór de avond inviel, mijn' toestand bemerkte en anderen tot mijne hulp bragt; het was ook mogelijk, dat de rivier niet verder rees en spoedig weder daalde. De eerste dezer kansen had niet veel waarschijnlijkheid voor zich, want dit gedeelte van het land is zeer dun bevolkt; de groote weg liep niet langs de rivier, en de oever stond, tot op drie- of vierhonderd ellen van het eigenlijke stroombed, onder water, waarschijnlijk ter diepte van drie of vier voeten: daarenboven viel het moeijelijk te begrijpen, hoe menschelijke hulp mij zou hebben kunnen redden; geen schuit kon het eiland bereiken, en, al had men een touw zoo verre kunnen werpen, was het uiterst onwaarschijnlijk, dat ik het zou hebben kunnen vangen, daar het mij onmogelijk was, den boom, waarop ik zat, te verlaten; — en wat de waarschijnlijkheid betrof, dat het water dalen zou, deze was mede zeer gering: in allen gevalle kon dit bezwaarlijk vóór den nacht gebeuren.

In dezen zorgelijken toestand liep de avond ten einde; niemand verscheen, en de rivier bleef nog rijzen. De lucht werd bewolkt en dreigend; de vloed stroomde donkerder en al gedurig geweldiger, mij elk oogenblik, door de wrakken, welke hij medevoerde, herinnerende, aan welk een' brozen draad mijn leven hing. De oevers ter wederzijden schenen in uitgestrekte meren veranderd, en de roodgloeijende zon ging als met toornig aanschijn onder over eene woestenij van bloedkleurig water. Eindelijk viel de nacht; een verschrikkelijken nacht was het voor mij! Somwijlen verbeeldde ik mij, dat de boomwortels begonnen los te laten, en dat de stam vlakker over het water helde; somwijlen scheen het mij, alsof geheel het eiland losgerukt was, en ik met hetzelve den stroom afdreef. Ik bemerkte, dat mijn geest van tijd tot tijd ijlde; en ik nam de voorzorg, een' zijden neusdoek, dien ik bij mij droeg, in strooken te scheuren, dezelve aan elkander te knoopen, en mij daarmede om den middel aan een' vrij dikken tak te binden, tegen welken mijn rug geleund was: dit, dacht ik, zou mij eenigzins behoeden van den boom te vallen, bijaldien duizeling mij vermeesterde, of een oogenblik slaaps mij bekroop. Gedurende den nacht bemagtigden mij menigerlei vreemde verbeeldingen, behalve die, welke herhaalde malen terugkwam, dat het eiland met mij wegdreef. Nu eens was het mij, alsof ik aanhoudend in het rond draaide; dan weder kwam het mij voor, dat de stroom terugvloeide; somwijlen verbeeldde ik mij, dat ik geweldig groote zwarte ligchamen op mij zag aandrijven, en ik drukte mij zamen, om de botsing te vermijden; op andere tijden scheen het mij, alsof iets uit het water beneden mij oprees en mij poogde naar onderen te trekken; menigmalen hield ik mij overtuigd, dat ik gekerm en geschreeuw zich onder het bruisen van den stroom hoorde mengen, en dan weder scheen plotseling alle geluid te zwijgen, en ik zou bijna hebben durven wagen naar beneden te klimmen, zoo zeker meende ik te zijn, dat de rivierarm droog was. Eens of tweemaal viel ik voor een oogenblik in slaap, maar ontwaakte bijna onmiddellijk daarop, zoo heftig opspringende, dat ik van mijne plaats had moeten vallen, zoo de vast geknoopte doek niet gehouden had.

Sleepend ging de anders korte nacht voorbij; hij was warm en droog geweest, zoodat ik ten minste niet van koude geleden had. Ik was nu bijna zeker, dat de boomstam, waarop ik mijne wijkplaats had genomen, vast genoeg geworteld was; en, ofschoon mijne redding onzeker en in allen gevalle verwijderd was, besloot ik het uit te houden, zoo lang ik kon. Op deze wijze bragt ik den nacht door tusschen eenen hemel zonder sterren en een' zwarten, onder mij brullenden watervloed. Vóór nog de ochtendschemering aanbrak, was ik zoo goed als zeker, dat het water was begonnen te zakken; het gedruisch was minder; ik verbeeldde mij, dat ik heestergewas op het eiland boven de oppervlakte zag uitsteken; ook de boomen aan den oever derzelver gewone voorkomen zag hernemen, en bij het eerste krieken van den dag bemerkte ik, met onbeschrijfelijke vreugde, dat ik mij niet bedrogen had: de rivier was ten minste drie voeten gevallen, en vóór nog de zon boven de kimmen rees, was het eiland grootendeels droog. Nimmer heeft een misdadiger, die in het oogenblik vóór de strafvoltrekking genade verwerft, zijne boeijen met meer blijdschap afgeschud, dan ik den band, die mij aan den boom gehecht had. Ik kroop langs den stam, die over den stroom hing, af, en stapte op het eiland, nog altijd tot aan de knieën in het water. Vervolgens waadde ik naar dat gedeelte, hetwelk droog was, en strekte mij op den grond uit, afgemat door mijn nachtwaken en stijf van de moeijelijke houding, in welke ik zoo lang had moeten blijven. Het water bleef thans oogenschijnlijk elk oogenblik meer dalen, — weldra was geheel het eiland droog en de overstrooming aan den vasten wal nagenoeg binnen de gewone oevers teruggekeerd; doch nog altijd was de stroom te sterk en te diep, dan dat ik dien had kunnen overgaan, vooral in den staat van uitputting, waarin ik mij, ten gevolge van het mij in de laatste twaalf uren overkomene en gebrek aan voedsel, bevond. Hoe laat het wezen mogt, hieromtrent had ik geene zekerheid; want men zal mij wel gelooven, dat ik er niet aan gedacht had, den vorigen avond mijn horologie op te winden. Nogthans, naar de zon te oordeelen, was het nog geen middag, toen het water reeds zoo veel verminderd was, dat ik hopen kon, binnen twee of drie uren den oever te zullen kunnen bereiken. Derhalve trad ik omstreeks drie ure na den middag in den stroom; ik vond dien nu nergens dieper dan vier voeten, en met eenig worstelen bereikte ik den oever, dien ik gedacht had niet weder te zullen betreden. Van den bundel hyacinten, dien ik werktuigelijk met mij op den boom had medegenomen, heb ik eenige bloemen gedroogd en tot een aandenken bewaard. Nimmer ruik ik den geur van dien bloem, bij het doorkruisen van bosschen en velden, of ik ondervind weder ten deele eenige dier zelfde aandoeningen, welke mijnen geest bestormden, toen ik, mijn hoofd opligtende, den geweldigen vloed op mij zag aandruischen; en, hoe vreeselijk de wezenlijkheid ook geweest moge zijn, is de herinnering gemengd met vermaak. Menigmaal open ik de bladen, tusschen welke mijne gedroogde hyacinten liggen, en ik kan niet zeggen, dat ik, bij het beschouwen derzelven, mij immer verbeeld, dat zij te duur gekocht zijn.

Scheepstijdingen.

Binnengekomen.

Den 9den dezer, Z. M. Brik *VALK*, gecommandeerd door den Kapitein Luitenant ter Zee G. VAN LENNEP COSTER, over *St. Eustatius* en *St. Martin* van *Curaçao*, van waar dezelve Brik op den 7 Februarij ll. is vertrokken; Passagiers: de Chirurgijn der Tweede klasse J. H. HILLE en een detachement Militairen, geëmbarqueerd te *St. Eustatius*, bestaande uit 2 Sergeanten, 1 Korporaal, 1 Hoornblazer en 6 Jagers.

Den 10den, de Nederlandsche Schoener *de Gezaghebber van Romondt*, Kapt. E. HEYLIGER, van *St. Martin*, hebbende 15 dagen reis; Passagiers: de Tweede Luitenant D. A. DU CLOUX en Echtgenoot, L. A.- en G. J. DU CLOUX, L. MODDERMAN, benevens 6 Slaven.

Den 11den, het het Schip *Wilhelmina Frederica*, Kapt. J. H. BODEMAN, van *Curaçao*; hebbende 30 dagen reis: Passagier de Tweede Luitenant J. H. BRUNKE.

Den 12den, de Nd. Am. Brik *Garnet*, Kapt. J. THACHER, van *Boston*, hebbende 19 dagen reis; Passagier: de Heer J. J. DE JONGE.

Idem, de Nederl. Sloep *Trafalger*, Kapt. J. H. THOMAS, van *Coronie*, hebbende 4 dagen reis; Passagiers: de Heer A. MACINTOSH, Mejufvrouwen S. GARDNER, A. VAN DER STEEDE en Kind; benevens 5 Slaven.

Uitgeklaard.

Den 12den dezer, het Schip *Wilhelmina Maria*, Kapt. J. C. ATKES, naar *Amsterdam*; lading: 76 vaten- en 1118 balen heele-, 13 vaten- en 161 balen gebroken Koffij, 387 balen schoone- en 7 dito vuile Katoen, 33 balen Kakao, 4 kistjes Indigo en 1 dito oud Zilver.

Idem, het Schip *Amsterdam* Kapt. C. ABRAHAMSZ JR., visa *Nickerie* naar *Amsterdam*.

Den 13den, de Nd. Am. Brik *Ceres*, Kapt. F. KENDALL, naar *Boston*; lading: 262 vaten Melassie.

Te Paramaribo, ter Boekdrukkerij van B O O N & Co.